

Następnie, według wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. a) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. a), TFUE), ponieważ nie zawiera oceny warunków stosowania przedmiotowego odstępstwa w wypadku wnoszącego odwołanie. W szczególności w mieście Chioggia poziom życia jest bardzo niski, przy niezwykle wysokim bezrobociu.

Podobnie zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. c), CE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE), ponieważ uznaje to odstępstwo za niemające zastosowania w wypadku wnoszącego odwołanie, choć nie przedstawia w tym względzie żadnego uzasadnienia, i art. 87 ust. 3 lit. d) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE), ponieważ uznaje, że w wypadku wnoszącego odwołanie nie ma zastosowania to odstępstwo, które — z naruszeniem zasady niedyskryminacji — znalazło zastosowanie w wypadku innych przedsiębiorstw weneckich.

Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi błędną wykładnię przez Sąd braku „istniejącej pomocy”, naruszającą art. 1, 14 i 15 rozporządzenia nr 659/1999<sup>(1)</sup>. Zdaniem wnoszącego odwołanie bezsporne jest, że sekwencja zdarzeń stanowi ciągłość obniżenia składek na przestrzenie dziesiątek lat.

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2013 r. — Stanislav Gross przeciwko Hauptzollamt Braunschweig**

(Sprawa C-165/13)

(2013/C 207/03)

Język postępowania: niemiecki

**Sąd odsyłający**

Bundesfinanzhof

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: Stanislav Gross

Strona pozwana: Hauptzollamt Braunschweig

**Pytania prejudycjalne**

Czy art. 9 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów<sup>(1)</sup> objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania bez uszczerbku dla jego systematycznego związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG stoi na przeszkodzie ustawowym uregu-

lowaniom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi osoba posiadająca dla celów handlowych wyroby objęte podatkiem akcyzowym dopuszczone do konsumpcji w innym państwie członkowskim, nie podlega opodatkowaniu, jeśli nabyła te wyroby od innej osoby dopiero po zakończeniu czynności przywozu?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 76, s.1.

**Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-172/13)

(2013/C 207/04)

Język postępowania: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie, że poprzez nałożenie warunków na ulgi dla transgranicznych grup, które czynią faktycznie niemożliwe w praktyce uzyskanie takiej ulgi, oraz przez ograniczenie takiej ulgi do okresów po dniu 1 kwietnia 2006 r., Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Postępując zgodnie z wyrokiem w sprawie C-446/03 Marks & Spencer, Zjednoczone Królestwo zmieniło swoje przepisy dotyczące sposobu, w jaki straty poniesione przez spółki, jakie są członkami grupy mogą być przenoszone i wykorzystane przez innego członka grupy w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego (zasady zwolnień dla grup). Przepisy dotyczące strat spółek niebędących rezydentami są obecnie zawarte w części 5 Corporation Tax Act 2010 (ustawy o podatku od korporacji).

Na podstawie aktualnie obowiązującego prawa Zjednoczonego Królestwa, grupa spółek może uzyskać zaliczenie na poczet podatku strat członka grupy niebędącego rezydentem, tylko wtedy gdy ów członek nie ma możliwości skorzystania z ulgi

w państwie jego siedziby. Jeżeli chodzi o możliwość przyszłych ulg, prawo Zjednoczonego Królestwa czyni praktycznie niemożliwym udowodnienie spełnienia tego warunku, ponieważ możliwość ta jest określana „as at the time immediately after the end” (jako w czasie bezpośrednio po końcu) roku, w którym strata powstała. Warunek ten z powodów praktycznych nie jest możliwy do spełnienia. Okazuje się, że prawo zakazuje jakichkolwiek ulg z tytułu strat spółek zależnych niebędących rezydentami sprzecznie ze swobodą przedsiębiorczości w świetle wykładni dokonanej w wyroku w sprawie C-446/03 Marks & Spencer.

Po drugie, nowe zasady dotyczące ulg dla grup z tytułu zagranicznych strat mają zastosowanie jedynie do strat poniesionych po dniu 1 kwietnia 2006 r., to jest po dacie wejścia w życie owych przepisów. Owo ograniczenie czasowe (to znaczy wyłączenie ulg na podstawie przepisów dla strat poniesionych przed tą datą) jest sprzeczne ze swobodą przedsiębiorczości.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-262/00, La Vigile San Marco SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA**

(Sprawa C-174/13 P)

(2013/C 207/05)

Język postępowania: włoski

#### Strony

Wnoszący odwołanie: Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Komisja Europejska

#### Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w sprawie T-262/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania

#### Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” po pierwsze w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie

stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

**Odwołanie wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Marka Marszałkowskiego od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie T-159/11, Marszałkowski przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, wzory i modele) — Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-177/13 P)

(2013/C 207/06)

Język postępowania: polski

#### Strony

Strona skarżąca: Marek Marszałkowski (Przedstawiciel: C. Sadkowski, radca prawny)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

#### Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa R 760/2011-4) i nakazanie OHIM dokonania rejestracji zgłoszonego w imieniu wnoszącego odwołanie znaku Marko Walichnowy w zakresie dotyczącym towarów wymienionych w odwołaniu oraz obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji;